

Και τὸν ὄρκο τὸν ἔδιναν στὸ ναὸ παληκάρια ἀ-
μούστακ' ἀκόμα ποὺ γιὰ πρώτη τότε φορὰ ἔπαιρναν
τὰ ὄπλα ποὺ τοὺς ἔδινε ἡ πατρίδα, καὶ μὲ καρδιο-
χτύπι καὶ δάκρυα στὰ μάτια, καὶ μὲ δυνατὴ μὰ
τρέμουλιαστὴ ἀπ' τὴ συγκίνηση φωνῆ, τὸν ἔδιναν.
Κι ὁ ὄρκος εἶταν ἀφτός:

«Τὰ ὄπλα σου τὰ ἱερὰ δὲ θὰ ντροπιάσω· μῆτε
τὸ σύντροφό μου θὲ ν' ἀφίσω ποὺ μαζί στὸν πόλε-
μο προβαίνω. Καὶ μόνος μου καὶ μὲ πολλοὺς τὰ
ἱερὰ καὶ ὅσια θὰ περασπίσω· καὶ σὲ πατρίδα μου
ὄχι μικρότερη μὰ πιὸ τρανή, πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅ,τι σὲ
δέχτηκα θὲ νὰ σὲ παραδώσω. Στους νόμους ποὺ ὑ-
πάρχουνε καὶ σ' ὅσους ἄλλους γνωστικὰ ψηφίσει ὁ
λαὸς τυφλὰ θὰ ὑπακούω. Καὶ ἂν κανεὶς θελήσει ν'
ἀπειθήσει καὶ νὰ χαλάσει τοὺς θεσμοὺς δὲν τὸν ἀφί-
νω· μὰ πολεμῶ καὶ μὲ πολλοὺς καὶ μόνος. Καὶ θὰ
τιμῆσω τῆς πατρίδας τὰ ἱερὰ. Μάρτυρές μου σεῖς
θεοί: σὺ Ἄγραβλε, σὺ Ἐννάλιε, σὺ Δία καὶ σὺ Ἄ-
ρη, σεῖς Θαλλώ, Ἄφξῶ καὶ Ἡγεμόνω».

Πῶς εἶναι δυνατό ὕστερα ἀπὸ τέτιο ὄρκο νὰ νι-
κηθεὶ κανεὶς; Οὔτε κἂν νὰ φανταστεῖς μπορεῖς πῶς
ἀφτός ὁ ὄρκος εἶναι δυνατό ν' ἀφίσει τὸν ἄθρωπο
νὰ γίνεῖ προδότης. Ὁρκος ποὺ διδάσκει ὑπακοή κι
ἀγάπῃ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος· ὄρκος ποὺ βασι-
ζει τὴν ὑπακοή στὴν ἀγάπῃ· ὄρκος ποὺ βάζει σκε-
δὸν στὴν ἴδια μοίρα μὲ τὴν πατρίδα τὸ σύντροφο
στὸν πόλεμο: τὸν παραστάτη.

Στὴ δέφτερη εἰκόνα εἶδα ἓνα ἄλσος πυκνὸ καὶ
σκιερὸ νὰ τριγυρίζεῖ ἓνα περίλαμπρο ναὸ, καὶ κον-
τὰ στὸ ναὸ ἓνα πελώριο μαρμάρينو Στάδιο ν' ἀστρά-
φτει μὲ τὴν ἀσπράδα του στὸν ἥλιο. Καὶ σιὸ στίβο
του πάνω εἶδα σώματα θεϊκὰ, τοὺς διαλεχτοὺς τῆς
Ἑλληνικῆς νεολαίας νὰ τρέχουν κι ἀπ' τὸ τρεχτὸ
νὰ πεθαίνουν. Δόντια καὶ κόκκαλα νὰ σπάνουν κάτω
ἀπὸ πελώριες γραθιές, κ' αἷματα νὰ τρέχουν ἀπὸ
στόματα καὶ στήθια γιγάντων. Ἄρματα ἀτσαλένια,
ἀσημένια καὶ χρυσὰ νὰ ὀδηγοῦνται ἀπ' ἄρματοδρό-
μους σὺν Ἀπόλλωνες, νὰ τραβιοῦνται ἀπ' ἄλογα δυ-
νατὰ σὰ Βουκεφάλους κι ὄμορφα σὺν Πηγάσους ν'
ἀναποδογυρίζονται, νὰ γίνονται κομμάτια, νὰ σκορ-
πίζονται στὴ σκόνῃ. Κι ὄλ' ἀφτὰ γιὰ ἓνα πράμα
ποὺ ἔκανε κι ἀπόρρεσε ὁ χρυσολάτρης Πέρσης: γιὰ
ἓνα κλάδο ἀγριελιάς κομμένο ἀπ' τὸ γειτονικὸ ἄλ-
σος τοῦ θεοῦ.

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες! Ἀγῶνες ὀμορφιάς,
δύναμης, φιλοτιμίας. Δεσμὸς ποὺ θύμιζε στοὺς Ἑλ-
ληνες πῶς ἦσαν ὄλοι παιδιὰ μιᾶς μητέρας.

Ἡ τρίτη εἰκόνα παράστανε ἓνα λόφο γεμάτο
ναοὺς καὶ βωμοὺς κι ἀγάλματα, ὄλα ἀριστουργήμα-
τα κάθε λογῆς τέχνη, ποὺ ἀπὸ μέσα τους ὄμως ξε-
χώριζε ἓνας μεγαλοπρεπέστατος Δωρικὸς ναὸς, ὁ-

μορφος μὲ τίς ἀπλὲς μὰ θαμάσιες γραμμὲς του, ἀ-
φιερωμένους στὴν Παρθένο, ποὺ εἶταν ἡ προσωπο-
ποίησι κάθε καλοῦ: καὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγνό-
τητας, καὶ τῆς ἀγιοσύνης, καὶ τῆς δύναμης, καὶ τῆς
ὑπεράσπισης καὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης, καὶ
τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος, καὶ γι' ἀφτὸ τὴν
ἔλεγαν: Κόρη, Παρθένα, Ἰγεία, Νίκη, Πρόμαχο,
Ἀρεία, Εἰρηνική, Νομοθέτη καὶ Δημοκρατία (*).

«Μὰ μονάχα τὰ κάλλη τοῦ Παρθενώνα δὲν πρέ-
πει νὰ κοιτάζουμε τὰ αἰώνια. Ἐκεῖνα ποὺ λατρέ-
βουνταν ἐδῶ ἐπάνω εἶταν τὰ κάλλη τῆς ἀρετῆς ποὺ
σὰ δίδυμο ἀστέρι τότες ἔλαμπε μαζί μὲ τὴν Τέχνη.
Καὶ τότε Ἀρετὴ ἔλεγαν τὴν παληκαριά καὶ τὴ λε-
βεντιά».

«Λεπτεριά, ὑπακοή, κι ἀγάπῃ τῆς ὀμορφιάς καὶ
τοῦ νοῦ, τοῦ καλοῦ, ἦσαν τὰ τρία ποὺ ἔκαναν τὰ
θάματα ποὺ εἶδες», μοῦ εἶπε ἡ θεὰ σὰ γύρισε καὶ τὸ
τελεφταῖο φύλλο. Καὶ ξακολούθησε: «Τέτιο εἶταν
τὸ καλοῦπι τὸ πελώριο μέσα στὸ ὄποιο χύθηκε τὸ
σημερινό σου τὸ βασίλειο· καὶ βέβαια δὲν εἶναι σφάλ-
μα τσου σὰ φαίνεται κεῖ μέσα τόσο δὲ μικροῦτσικο
καὶ ζαρωμένο. Κι ὁ μεγαλύτερος γίγαντας τοῦ ση-
μερινοῦ σας πολιτισμοῦ θὰ φαίνονταν νάνος ἄσκη-
μος κεῖ μέσα. Δὲν εἶναι καὶ πολὺ σας σφάλμα νὰ
φαίνεστε πυγμαῖοι κεῖ κάτω στὴν Ἑλλάδα».

«Μὰ ἔλα νὰ σὲ πάγω σ' ἄλλα χρόνια, πιὸ κον-
τινὰ σὲ σένα. Ἀφτὰ τὰ παλιά, ποὺ ἂν καὶ εἶναι δικὰ
σου πάλι, εἶναι ὄμως τόσο μακρυνὰ καὶ τόσο μεγά-
λα κ' ἔχταχτα, ἡ ἐπιρροή τους εἶταν τόσο γενικὴ σ'
ὄλο τὸν κόσμο, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πει πῶς εἶ-
ναι ἡ νιότη τῆς ἀνθρωπότητος ἐλόκληρης κι ὄχι μόν-
ο τοῦ δικοῦ σας γένους. — Ἐλα, ἔλα σὲ χρόνια
πιὸ κοντιὰ μας, πῶχουν κι ἀφτὰ νὰ δεῖξουν μεγα-
λεῖο μὰ καὶ κατάχτησι, ἀρετὴ μὰ καὶ βᾶθος ἀμαρ-
τίας· σὲ χρόνια ποὺ θὰ σὲ κάνουν νὰ καταλάβεις τὰ
σημερινὰ σας τὰ σφάλματα καλύτερα».

(Στ' ἄλλο φύλλο τελιώνει)

Φ. Π. ΦΛΩΡΙΑΝΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Η ΚΑΛΗ ΤΙΜΟΝΙΑ. Πρέπει νὰν τὸ μολογή-
σουμε πῶς ὁ κ. Βενιζέλος μὲ θαυμαστὴ μαέστρια
ξέμπλεξε γιὰ τὴν ὄρα μὲ τὸ Κρητικὸ ζήτημα. Τί
θὰ γίνεῖ τὸν Ὀχτώβρη, δὲν μπορούμε ἀπὸ τώρα νὰν
τὸ δοῦμε καὶ νὰν τὸ προφητέψουμε. Τὰ πράματα

(*) Renan: Prière sur l' acropole.

είναι χιλιομπερδεμένα. Ο Ίταλοτουρκικός πόλεμος πότε και πώς θα τελιώσει, κανείς δεν μπορεί νάν τ' ξέρει, ούτε πάλι τί περιπλοκές θα έχει και ποιά θά- ναι τὰ συμφέροντα τῆς Εὐρώπης, ἀναφορικὰ μὲ τὴν Κρήτη, αὐριο. Σὲ τέτιες δεινὲς και μπερδεμένες πε- ρίστασες, και μιανῆς ἡμέρας ἀναβολὴ και σημαί- νει. Πέντε λοιπὸ μηνῶνε ἀναβολὴ ποῦδωσε στὸ Ζή- τημα ὁ κ. Βενιζέλος, σημαίνει και παρασημαίνει. Μέσα στοὺς πέντε μῆνες, κι-άν τὰ πράματα δὲν ἐρ- θοῦνε εὐνοϊκά, μπορεί νάρθει τᾶλλο τὸ καλὸ, ἡ Φρό- νηση, κι αὐτὴ νὰ δηγήσει πια τίς σκέψεις και τίς ἀπόφασες τῶν πολιτικῶν τῆς Κρήτης.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς σὲ τούτῃ τῇ δεινῇ περι- στασῇ ἡ περιφνημὴ «πυγμῆ» ἔμεινε καταμέρος και χρησιμοποιήθηκε τὸ χέρι τὸ ἐπιδέξιο. Κ' ἔτσι μιὰ καλὴ τιμονιά ἔσωσε και τὴν Κυβέρνηση και τὸ Κρά- τος. Ἀκόμα και τὴν Κρήτη.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὴ μάχη, ἡ ἀπα- ραίτητη κριτικὴ. Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Χωρισμένες οἱ γνῶμες. Ἀναντρη ἡ Κυβέρνηση, γιατί δὲ χτύ- πησε τοὺς Κρητικούς, γιατί δὲν ξάπλωσε καταγί- δεκά ἀπὸ δαύτους, νὰ σώσει ἔτσι τὸ γόητρό της, νὰ ἐπιθάνει ἔτσι τὸ κράτος τοῦ νόμου, — ἀναντρη, γιά- τί ἐπιτέλους δέχτηκε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ Κρητικούς μέσα στη Βουλὴ και συθηκολόγησε μαζί της και πα- ραδέχτηκε νὰ διακόψει τίς ἐργασίες τῆς Βουλῆς ἴσαμε τὸν Ὀχτώβρη... και... και...

Ἀναντροι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά και οἱ Κρητικοὶ βουλευτὲς γιατί πήγανε ἀοπλοὶ, σὰ σὲ γάμο, νὰ μποῦνε μέσα στη Βουλὴ και δὲν πήρανε μαζί τους τ' ἄρματα και δὲ σκότωσαν και δὲ σκοτωθήκανε και δὲ ματοκυλήσανε τὸν τόπο... γιὰ νὰ λιτρώσουνε τὴν Κρήτη και νὰ ρήξουνε τὸ Βενιζέλο.

Και ἡ κριτικὴ ξακολουθεῖ ἀκόμα ἀκράτητη τὸν ξαφρενιασμένο δρόμο της. Εὐκολο πράμα νὰ κριτικά- ρει κανεὶς και δύσκολο νὰ δημιουργεῖ. Καλὰ τὸ εἴ- πανε.

ΖΗΤΩ Η ΕΝΩΣΗ. Ἕνας Κρητικὸς βουλευτῆς, ὁ κ. Δασκαλάκης, τὰ κατάφερε και μπήκε μέσα στη Βουλὴ κι ὀρκίστηκε και φώναξε :

— Ζήτω ἡ Ἐνωση!

Κι ἀντιφωνήσανε οἱ πέντε ἔξη Μαυρομιχαλικοὶ βουλευτὲς :

— Ζήτω ἡ Ἐνωση!

Οἱ Μαυρομιχαλικοὶ μοναχά. Οἱ ἄλλοι βουλευτὲς ὄχι. Ἄρα μόνο οἱ Μαυρομιχαλικοὶ τὴ θέλουν τὴν ἔνω-

ση; Φοβούμεστε πὼς και ἄλλο λαχταροῦνε και λιμπίζονται οἱ Μαυρομιχαλικοὶ. Νὰ πέσει ὁ Βενι- ζέλος. Και γιὰ νάν τὸ πετύχουνε εἶναι ἱκανοὶ ὄχι μόνο τὴν ἔνωση τῆς Κρήτης νὰ ζητωκραυγάσουνε, μὰ και τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ἀγγλίας νὰ ψηφίσουνε.

Ο ΛΙΠΟΤΑΧΤΗΣ. Πάνου στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή πού ἔπρεπε ὄλα τὰ μέλη τῆς Κυβέρνησης νὰ γίνουν' ἕνα, και νὰ ἐνώσουν τὴ σκέψη τους και τὴν ψυχὴ τους και τὴ δράση τους, και νὰ πέσουνε μα- ζὶ ὄλοι ἢ μαζί ὄλοι νὰ νικήσουνε, — ἕνας ἀπ' αὐ- τοὺς, ὁ Ἵπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὁ κ. Δημητρα- κόπουλος, σὰ φρόνιμος ἀθροπάκος, διαφώνησε μὲ τοὺς συναδέρφους του και πήρε τὸ καπελλάκι του κ' ἔφυγε κι ἄφισε τοὺς ἄλλους νὰ βγάλουν τὰ μά- τια τους.

Κι ὄλ' αὐτὰ, τὴν παραμονὴ τῆς κρίσιμης μέ- ρας. Ἀφεριμ! Ὁ κ. Δημητρακόπουλος εἶναι δυνα- τὸς νομικός, λένε. Εἶναι κ' ἔξυπνος ἀθροπος. Εἶναι και, δὲν ξέρουμε τί ἄλλο ἀκόμα. Τί τὰ θέλετε! Ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα, δὲ φελοῦνε τίποτα ἀμα δὲ συνο- δεύονται και μὲ χαρακτήρα. Και ὁ κ. Δημητρακό- πουλος ἀπόδειξε πὼς τὸ τελευταῖο αὐτὸ χάρισμα τῆ- χει πολὺ λειψό.

ΚΙ ΑΛΛΟ ΑΚΟΜΑ. Ὁ κ. Δημητρακόπουλος εἶναι και φανατικὸς καθαρευουσιάνος. Τσιράκι τοῦ Μιστριώτη, νὰ ποῦμε. Και λένε ἀκόμα πὼς ἡ ἀφεν- τιά του σובούλεψε κ' ἔπεισε τὸ Βενιζέλο νὰ βάλει τὰ τιμωτικὸ ἐκεῖνο ἄρθρο γιὰ τὴ γλώσσα στὸ Σύνταγ- μα. Σὰν καθαρευουσιάνος λοιπὸν πολιτεύτηκε και στὸ ζήτημα τῆς λιποταξίας του ἀπὸ τὸ Ἵπουργεῖο. Ἀκαρδα, ἀναντρα, συφεροντολογικά. Νά, ἡ ψυχο- λογία τοῦ καθαρευουσιάνου. Και μᾶς τὴν ἐξωτερικε- ψε μὲ ὄλη τὴ λαμπράδα της ὁ κ. Δημητρακόπουλος.

Καλύτερα, θὰ πεῖτε, πού τῶκοψε κουμπούρα και μᾶς ἄδειασε τὴ γωνιά, ἀφοῦ ὁ καινούριος Ἵπουρ- γὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὁ κ. Ρακτιβάν, κοντὰ σ' ὄλα τᾶλλα ἐπιστημονικὰ χαρίσματα, ἔχει και χαρακτή- ρα. Περάστηκε πέρσι και τὸνομά του στὴ μαύρη στήλη πού δημοσίεψε ὁ «Χρόνος» γιὰ νὰ παραδώσει στὸ ἔθνικὸ ἀνάθεμα ὄσους διαφεντέψανε τὴν ἔθνικὴ μας γλώσσα μέσα στη Βουλὴ. Ἀπόδειξη λοιπὸν πὼς δὲ θὰ φερθεῖ και στὸ Ἵπουργεῖο καθαρευουσιάνικα.

ΤΑ ΕΓΝΑΡΙΑ. Μ' ἐπιγραμματικὴ συντομία και

δύναμη, μὰ καὶ μὲ περίσσια ἀλήθεια, ἀρχινᾷ τὸ κύριο ἄρθρο τῆς τὴν περσμένη Τρίτη ἢ «Ἀκρόπολη».

«Ὅταν στερεωθῆ, λέει, μιὰ κατάστασις πραγμάτων εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὠρισμένα ξυνάρια ὑψώνονται νὰ τὴν σκάψουν καὶ νὰ τὴν ξεθεμελιώσουν.

Ἡ θρησκοκαπηλεία.

Ἡ γλωσσοκαπηλεία.

Ἡ Πατριδοκαπηλεία καὶ εἰδικῶς ἡ Κρητικοκαπηλεία».

Ἰστερ' ἀπ' αὐτὲς τίς δυνατὲς ἀραδοῦλες, ὅλα τᾶλλα τοῦ ἄρθρου περιττεύανε. Ὅπως περιττεύει καὶ κάθε κρίση πάνου σ' αὐτά.

ΣΤΟΤ "ΝΟΥΜΑ,,

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

πουλιούνται τὰκόλουθα βιβλία πρὸς ΜΙΑ δραχμὴ τὸ

ἕξὸν ἀπὸ ὅσα εἶναι σημειωμένα μὲ ἄλλες τιμὲς

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ, «Ἡ Ματιά». — «Ἀγκάθια καὶ Τριβόλοι» (δηγήματα). — ΧΑΡ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ, «Ὁ «Μέγ' Ἀλέξανδρος». — ΒΑΡΑΕΝΤΗ, «Δόξα καὶ Ζωή». — ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΔΗ, «Δάφνης καὶ Χλόη» τοῦ Λόγγου. (μετάφρ.). — «Τίμωνα ὁ Μισάνθρωπος» τοῦ Λουκιανοῦ (μετάφρ. λ. 50), | «Ὁ Προσκυνητής». — ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ, «Τὰ Τραγοῦδια τοῦ Ἀπρίλη» (δρ. 2). — Π. Σ. ΔΕΛΤΑ «Στοχασμοὶ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν μας» (λ. 50). — «Γιὰ τὴν Πατρίδα — Ἡ καρδιά τῆς Βασιλοπούλας» (δρ. 3,50), — «Παραμῦθι δίχως ὄνομα» (δρ. 3,50), — «Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτένου» (τόμοι 2, δρ. 4,50). — ΕΙΡΗΚΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. «Ἀπὸ τὸν Κόσμο τοῦ Σαλονίου». — ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΔΙΩΤΗ «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου». — ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΖΕΡΒΟΥ, «Νησιώτικα Τραγοῦδια». — Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ, «Τὰ Γεωργικά τοῦ Βεργίλιου» (λ. 50) — «Σακοῦνταλα» τοῦ Καλλιμάχα (δρ. 1). — ΙΔΑ, «Σαμοθράκη» δρ. 2). Θ. ΚΑΤΡΑΙΑΝΗ, «Τὰ Τραγοῦδια τοῦ Στρατιώτη» (λ. 10). — ΑΝΤΩΝΗ Κ. ΔΕΚΟΠΟΥΛΟΥ, «Τὸ Βιολί». — ΑΔΕΞ. ΜΑΡΠΟΥΤΖΟΓΛΟΥ «De Profundis» τοῦ O. Wilde (δρ. 2). — ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΤΗ «Δηγ. τοῦ Δειλινοῦ» (δρ. 2) — «Οἱ νεκροὶ τῆς ζωῆς» (δρ. 2). «Στὸ Ἄλμπουρο» (δρ. 2). — ΑΔΕΞ. ΠΑΛΛΗ, «Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας» (B' ἔκδοσις). — ΑΔΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ, «Ἀθρόπινος Μηχανισμός». — ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ, «Τὰ Παλιά καὶ τὰ Καινούργια». — ΖΗΣΙΜΟΥ ΣΙΑΕΡΗ, «Ὁ Αἴας» τοῦ Σοφοκλή (μετάφρ.). — ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ, «Πλουτάρχου: Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς» (μετάφρ.). — ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΕΦΑΝΗ, «Μπουμπουκία». — Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ (δράματα): «Ζωντανὸι καὶ Πεθαμμένοι», — «Ὁ Ἄσωτος», — «Οἱ Ἀλυσίδες» (δρ. 2). — ΜΕΝΟΥ ΦΙΑΝΤΑ «Ἀπὸ τοὺς Θρύλους τῶν Αἰώνων», — «Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Γλώσσας» (A' ἔκδοσις) καὶ B' ἔκδοσις, τόμοι 2 (δρ. 5). — Ζ. ΦΥΤΙΑΔΗ, (δράματα): «Τὸ Ἐκθετο», — «Δίχως Ἀκρογιάλι», — «Χτισμένο στὸν Ἄμμο». — ΦΩΤΗ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗ, «Τὸ Γλωσσικὸ Ἔγγραφο». — «Στὴ «Φοιτητικὴ Συντροφιά» (λ. 50). — ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ, «Μελάχρα». —

Γιὰ τὸ ἔξωτερικό, λ. 25 παραπάνου ὁ κάθε τόμος.

ΤΟΜΟΙ περασμένοι τοῦ «ΝΟΥΜΑ» (ἕξὸν ἀπὸ τὸν πρῶτον) τοῦ δὲν ὑπάρχει κανένα του ἀντίτυπο) πουλιούνται πρὸς 10,50 ὁ ἕνας γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 12,50 γιὰ τὸ ἔξωτερικ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες **Θεριστὴ** καὶ **Ἀλωνάρη**, ὁ «**Νουμάς**» θὰ βγαίνει καθὼς πάντα, κάθε δεκαπέντε μέρες. **Ἔτσι τᾶλλο φύλλο θὰ βγεῖ τὸ παραπάνου Σαβᾶτο, 9 τοῦ Θεριστῆ.**

— Ἡ «Ἔστια» τὴν περσμένη βδομάδα μᾶς πληροφορήσε πὼς ἕνας δικός μας λόγιος, πού ὅσο πᾶνε καὶ μᾶς τὸν παίρνουν τὰ Γαλλικὰ τὰ γράμματα, καινούριες πάλι δάφνες θερίζει στὸ Παρίσι, ἀφοῦ δυὸ ἄρθρα του δημοσιεύθηκαν σὲ δυὸ Παριζιάνικες ψημερίδες. Κ' ἔτσι ἀρχινᾷ σιγὰ σιγὰ νὰ σαρκώνεται τὸνεῖρο τοῦ λογίου μας πού ἄμα πῆγε, λένε, στὸ Παρίσι ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ Σγκουάνα καὶ τοῦ εἶπε: — «Ἡ θὰ μὲ νικήσεις ἢ θὰ σὲ νικήσω!» Καὶ νά, πού ἡ νίκη τοῦ χαμογέλασε τόσο γλήγορα.

— Κάποιος χωρατατζῆς συσταινόντας σὲ κάποιον τοὺς Διδασκους τῆς Ἑλληνογαλλικῆς δημοσιογραφίας κ. κ. Φενιέ καὶ Σπύρο Παπα, εἶπε: — «Ὁ κ. Φενιέ, Γαλλοἄλλην κι ἔ κ. Παπᾶς Ἑλληνοἄλλος».

— Νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος μᾶς γύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς θήβας ὁ «Κριτικὸς τοῦ Νουμά» κι ἀπὸ τᾶλλο φύλλο θάρχησεν τὶς θεατρικὲς κριτικὲς του. Μάθημα μὲ περηφάνια (δὲ μᾶς τὸ εἶπε ὁ ἴδιος) πὼς ὁ στρατηγὸς Ἐντοῦ θάμασε τὸ ἀρειμάνιο παραστήμα του καὶ τὴν ἀτσάλεια ἀντοχῆ του στὶς πορείες. Ἐφάμιλλός του στάθηκε μόνο ὁ Θεωράκης Λεονάρδος, ὁ ἀρειμάνιος δεκανέας τῆς Πατρινῆς φρουρᾶς.

— Καὶ τὸ ἀμίμητο αὐτὸ ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετραδῆς: «Μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τὸ Πόρτο Σαῖτ ὁ ἀπὸ τοὺς ἐπιλέκτους προξενικούς κ. Ν. Μπάρρακλης, γνωστός σπέρτμαν καὶ ἀγνωστός ὡς ποιητῆς καὶ κωμικῆς ἀπὸ τοὺς πρωτοτυπώτερος καὶ αἰσθηματικώτερος».

— Γιὰ νὰ φριξοῦν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι βουλευτῆς. Ὁ φίλος Στέφανος Γρανίτσας, Κυβερνητικὸς βουλευτῆς καὶ λόγιος, γράφει τώρα τὸ «Μαῦρο καρδί» του, πάνου σ' ἕνα θρόλο τῆς πατρίδας του τῆς Ἀκαρνανίας. Τώρα μὲ τίς διακοπὲς τῆς Βουλῆς θάγει ὅλο τὸν καιρὸ νὰποσταλιώσῃ τὸ ἔργο του. πού μᾶς ἔταξε κ' ἕνα κομμάτι του γιὰ τὸ «Νουμά».

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ἘΣΤΙΑΣ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ι. Α. ΚΟΛΛΑΡΟΥ — ΣΤΑΔΙΟΥ 44

Ἐξεδόθησαν: **ΚΩΝΣΤ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ**

ΕΡΓΑ: ΠΟΙΗΜΑΤΑ—ΠΕΖΑ

ΤΟΜΟΙ ΔΥΟ ΣΕΛ. 468

Περιέχουσι πάντα τὰ ἔργα τοῦ δημοτικωτάτου συγγραφέως ποιήματα καὶ πεζά. Τὰ δημοσιευθέντα παρ' αὐτοῦ εἰς βιβλία, εἰς περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας καὶ τὰ ἀνευρεθέντα μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἀνέκδοτα (τὸ πρῶτον ἤδη δημοσιευόμενα).

Τιμῶνται διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν » 6